

PRVE TROBENTICE

MANICA KOMANOVA

Na spomlad je šlo tisti čas, ko smo hodili otroci po travnikih tam za vasjo. Po senčnih straneh se je sneg še trdovratno držal tal, toda po sončnih parobkih so se pa že prikazovale zelene lise kopne zemlje. Proti tem lisam smo se spustili kakor gladne ovce. Tam smo iskali in dobesedno vlekli iz zemlje prve trobentice, znanilke lepših dni.

Proti večeru smo prišli domov vsi premraženi in lačni. Pa kaj to, trobentice smo pa le imeli.

Rekord v nabiranjju trobentic in drugih cvetic je vedno imel Mehnetov Damjan. Bil je urnih pet, tekel je kakor zajec in tako je vselej le on populil najlepše cvetlice in si napravil največji šopek. No, mi drugi mu tega nismo zavidali.

Toda tisto leto Damjan ni bil več tak korenjak kakor prejšnje čase. Lica so mu upadla in čez ves obraz se mu je potegnila neka pepelnato siva barva. Jel je pokashljevati. Hodil je počasi in večkrat potožil, da ga zbada notri nekje pod rebri.

Skrbna mamica mu je kuhala čaj iz vseh mogočih zdravilnih rož, toda Damjan je vkljub temu, prav kakor uvela rožica, pešal in pešal. Sredi zime pa je obležal in tedaj je šlo z njim urno navzdol.

Rad nas je imel še vedno in mi njega. Vsak dan smo ga obiskovali in mu kratili čas. Da ozdravi, je bil zatrdno prepričan.

»Ali veste,« nam je rekel nekoč, »kako je bilo spomladi, ko smo nabirali prve trobentice? Največ sem jih imel jaz!«

»Vemo, vemo,« smo mu pritrjevali. »In ko pride spomlad, boš imel spet ti, ljubi Damjan, največji in najlepši šopek!«

Bolniku so šle ustnice na smeh:

»Morda res. No, do takrat bom pa že ozdravil.«

Pa ni ozdravil več. V noči prvega marca se je njegova dušica preselila v lepši svet.

Tisto jutro smo otroci stali v gruči pred Mehnetovo hišo in solznih oči opazovali, kako sosedje nosijo vkup rože, da z njimi olepšajo mrtvaški oder.

Kar naenkrat smo se domislili ter se spogledali. Brez besed smo se razbežali po travnikih in hiteli nabirat trobentice.

Kmalu potem je stalo ob obeh straneh Damjanove krstice polno kozarcev s trobenticami, ki so tvorile dve lepi, sončno rumeni črti, med katerima je spal večno spanje naš dragi Damjan.

»Bog ve,« je dejal skrivnostno Anžkov Mihec, »ali Damjan zdaj kaj vidi in kaj ve, koliko trobentic smo mu prinesli...?«

»Saj res —,« smo zašepetali vsi, »Bog ve, Bog ve...?«

ZA SPRETNE ROKE

GRELEC ZA JAJCE IN ČAJNA PUNČKA

Ni vedno lahko izbrati darilce za mamico! Napraviti ga moramo sami, kar ima mnogo večjo vrednost, biti mora pa tudi poceni in poleg tega praktično in čedno.

Grelec za kuhano jajce (slika 1), zelo praktična potrebščina v gospodinjstvu, ki pride vedno prav, je napravljen iz treh delov blaga, klobučevine ali flanele, ki jih sešijemo z robi skupaj enega k drugemu. Posamezne kose grelca lahko, preden jih sešijemo, tudi obšijemo; če hočemo n. pr. podariti mamici šest grelcev, so lahko vsi iz enakega blaga, toda vsak naj bo obšit z nitjo ali volno drugačne barve. Vzorec (kroj) napravimo najprej iz papirja in ga toliko časa poskušamo na jajcu v jajčnem kozarcu, da se mu dobro prilega. Slika 1 a nam predočuje naš grelec od strani, slika 1 b pa od zgoraj. Končno mu na vrhu še prišijemo kratek cof, ki služi za ročaj.

Telo čajne punčke (slika 2) (glava, trup in obe roki) je izrezljano in sestavljeno (slika 2 a, 2 b in 2 c). Obraz, lase in oči poslikamo z barvicami in prav nalahko prevlečemo s svetlim firnežem ali lakom, da se sveti. Nato telo dovoljno nagačimo in oblečemo krilo, ki je ravno tako, kakor grelec za jajce, sešito iz več kosov blaga, ki pa morajo odgovarjati velikosti posode za čaj. Krilo podložimo od znotraj s pralno svilo. Samo ob sebi razumljivo je, da smemo obleči punčko v kakršnokoli nošo; toda najbolj se ji prilega široka kmečka noša (narodna noša).